

ตอนที่ 2 ดาลัด Dalat

หลังจากออกเดินทางจากเมืองมุยเน่ ระยะทางแค่ 180 กม. แต่ใช้เวลาทั้งสิ้นเกือบ 5 ชม. (ทางขึ้นเขา) พวกเราก็มารั้งถึงดินแดนแห่งความฝัน **เมืองดาลัด**

ดาลัดตั้งอยู่บนที่ราบสูงของเวียดนามตอนใต้ ความสูงระดับ 1,500 เมตรจากระดับน้ำทะเล (ภูเรือ 1,365 ม., ภูกระดึง 1,200 ม.) ทำให้มีอากาศหนาวเย็นเกือบตลอดทั้งปี

ดาลัด เป็นเมืองเล็กๆ ที่ตั้งอยู่ในจังหวัดลามดง ทางภาคใต้ตอนบนของเวียดนาม ชื่อ ดาลัท มาจากคำ 2 คำ คือ **ดา** หมายถึงแหล่งกำเนิดหรือแม่น้ำกามลี ส่วนคำว่า **ลัด** เป็นชื่อของชนกลุ่มน้อยเผ่าหนึ่งที่อยู่อาศัยอยู่ที่นี้ในอดีตเป็นเพียงดินแดนไกลปืนเที่ยงซึ่งชาวบ้านอยู่กันอย่างสงบ ไม่มีความเจริญของเมืองใหญ่กล้ากราย เมืองแห่งนี้ตั้งอยู่ท่ามกลางโอบล้อมของขุนเขา ปกคลุมไปด้วยทิวสนทะเลสาบ และป่าไม้บนที่ราบสูงลามเวียดถัดจากแม่น้ำกามลี อุณหภูมิเฉลี่ยต่อปี 17 องศาเซลเซียส นับเป็นแหล่งท่องเที่ยวที่โรแมนติกที่สุดของเวียดนาม และได้รับการกล่าวขานว่าเป็นเมืองแห่งฤดูใบไม้ผลิชั่วนิรันดร์

จากความงดงามและบรรยากาศที่เงียบสงบเหล่านี้เอง ทำให้ครั้งหนึ่งชนชั้นปกครองชาวฝรั่งเศสได้เข้ามาสำรวจ จึงได้พัฒนาพื้นที่ต่างๆ ขึ้นมาเพื่อการพักผ่อน โดยไม่ให้นชนพื้นเมืองเข้ามาในเขตที่พัฒนาแล้ว เสมือนเป็นอาณาเขตของพวกเขา

และเคยคิดจะสร้างให้เมืองในหุบเขาแห่งนี้เป็นเมืองหลวงของสมาพันธรัฐอินโดจีน ที่เป็นอาณานิคมของฝรั่งเศสในตอนปลายศตวรรษที่ 19 แต่หลังจากสำรวจพื้นที่แล้ว ก็ได้จัดตั้งขึ้นแต่อย่างใด แต่กลับทำให้เกิดการก่อตั้งศูนย์วิจัยการเกษตรและอุตุนิยมวิทยาขึ้นที่นี่แทน

แล้วชาวฝรั่งเศสก็ได้นำข่าวสารแห่งความงามของดินแดนกลางหุบเขา ไปบอกเล่าให้กับคนจากซีกโลกตะวันตกได้รับรู้ เมื่อพวกเขาหมดภารกิจบนดินแดนอินโดจีน

ปัจจุบัน ดาลัดกลายเป็นเมืองท่องเที่ยวอย่างเต็มตัว มีสิ่งอำนวยความสะดวกมากมายให้กับทุกระดับชั้นที่มาเยือน ทั้งโรงแรมระดับห้าดาว สนามกอล์ฟ รวมถึงการพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวขึ้นมารองรับทั้งในด้านธรรมชาติและปรับแต่ง ทิวทัศน์งดงาม และถูกใจใครๆ หลายคน อย่างสถาปัตยกรรมและสวนดอกไม้รวมทั้งรูปแบบของการบริการ เพราะในแต่ละปีมีนักท่องเที่ยวทั้งชาวเวียดนามและต่างชาติมาเยือนมากกว่า 1,000,000 คน

เราไปถึงเมืองดาลัดกันก็มืดแล้วในยามค่ำคืนนี้ เพียงแค่มองจากบนรถก็ตื่นตาตื่นใจกว่าที่คิดไว้มาก อาคารต่างๆ ประดับไฟอย่างงดงาม ลงตัว ไม่น่าแปลกใจไป ประกอบกับทุกหมู่บ้าน ทุกซอย ต้องมีดอกไม้เมืองหนาวเช่นกุหลาบ ไฮเดรนเยีย เดซี่ ประดับประดาเต็มไปหมด เหตุผลที่ทำให้ประทับใจมีหลายข้อค่ะ

อันดับแรก คือเรื่องอากาศ นี่ไม่ถึงว่าจะเจอกับอากาศหนาวที่หนาวจริงๆ ผู้คนในเมืองใส่เสื้อหนาวกันหมดทุกคน พวกเรามาจากทะเลทราย ก็รีบคว้าเสื้อหนาว ผ้าพันคอ กันออกมาใส่ทันที นานๆ จะได้แต่งสวย

อันดับสอง คือที่นี่เป็นเมืองดอกไม้ เห็นแปลงดอกไม้สวยๆ ต้อนรับแขกผู้มาเยือนกันตั้งแต่ต้นทาง นี่ขนาดเห็นในตอนกลางคืนก็ตื่นเต้นแล้ว หากเป็นตอนกลางวันจะตื่นตากันขนาดไหน

อันดับสาม คือพื้นที่ในเมืองดาลัดเป็นเนินเขา มีพื้นที่สูงๆ ต่ำๆ เหมือนกับเมืองเล็กๆ บางประเทศในยุโรป ทำให้ดูมีเสน่ห์มาก

อันดับสี่ คือบ้านเรือนจะปลูกทวยยุโรป และพร้อมใจหาสีออกเหลืองออกแดงกันทั่วทั้งเมือง เรียกว่าชัดเจนกว่าที่เคยเห็นในเมืองอื่นๆ เช่นฮานอย หรือเมืองเว้

อันดับห้า คือเมืองนี้คนไม่พลุกพล่าน รถยนต์ มอเตอร์ไซด์มีน้อยมาก เรียกว่าแบบชีวิจ ก็น่าจะได้ สามารถเดินทางบนท้องถนนโดยไม่ต้องกลัวรถชนเหมือนเมืองอื่นๆ สังเกตว่าตัวถนนไม่กว้างนัก แต่ส่วนใหญ่ทำเป็นระบบ one way มีถนนซอย ลัดทะลุไปมาได้และมีไฟแดงน้อยมาก ดังนั้นจึงไม่ค่อยมีรถติดในเมือง

อันดับหก คือได้มาพักที่โรงแรมกลางเมือง โรงแรมนี้มองจากภายนอกก็ไม่ใหญ่โตนัก แต่ห้องพัสดุเด็ด ที่ชอบอีกอย่างคือไม่ต้องเปิดแอร์ เพราะที่นี่ไม่มีแอร์ และโรงแรมทุกแห่งก็ไม่ติดแอร์ แต่ระดับความเย็นในห้องน่าจะพอๆ กับห้องแอร์หรือประมาณ 25 องศา จึงตื่นมาสดชื่น หายใจสะดวกทุกเช้าค่ะ

ประเทศเวียดนามกลางค่ากลางคืนไม่น่ากลัว ไม่ต้องติดกล้องวงจรปิด สังเกตได้จากตอนกลางคืนจะเห็นหนุ่มๆ สาวๆ นัดกันไปเจอกันที่เปลี่ยวๆ มีดๆ เพื่อคุยกัน (แบบลับๆ หรือลับตา) ตามสะพานหรือสวนสาธารณะ สวนหย่อมริมถนนจึงกลายเป็นสถานที่นัดพบในยามเย็น (ต่อเนื่องจนถึงดึก) เห็นเด็กวัยรุ่นสาวๆ เดินกันในที่เปลี่ยวๆ จนเป็นเรื่องปกติธรรมดา ยิ่งผ่านสวนสาธารณะก็ยิ่งแปลกใจ เค้าวู้งันเต็มไปหมด คนไทยมาเที่ยวต่างประเทศจึงפקเอาความกลัวติดตัวมาด้วย และคิดว่าบ้านอื่นเมืองอื่นเขาเป็นแบบเรา จะว่าไปแล้วเมืองไทยเป็นเมืองที่น่ากลัวและไม่ค่อยจะปลอดภัยนัก

หลังทานอาหารค่ำกันที่ภัตตาคาร ซึ่งพอตีวันนั้นเป็นวันที่ 5 ธ.ค. พวกเราก็ได้ออกมาเย็นหนาวกันที่สนามด้านหน้า จุดเทียนถวายพระพร พร้อมหันหน้าไปทางเมืองไทย และรวมใจกันร้องเพลงสดุดีมหาราชสองรอบ ดั่งลั่นชวยด้วยความประทับใจ

จากนั้น ถึงเวลาพักผ่อน บางคนก็เข้าที่พัก แต่ผู้เขียนกับเพื่อนๆ ก็ต้องออกสำรวจตลาดยามค่ำคืนเหมือนเคย โดยเฉพาะไปตามหาร้านอาหารน้ำเต้าหู้ เพราะมีคนที่เคยบอกมาน้ำเต้าหู้ที่ดालดอร่อยมาก

เดินจากหน้าโรงแรมมานิดเดียวก็เจอร้านเป็นรถเข็นแบบบ้านเรา คนแน่น แสดงว่าอร่อย แต่ที่นั่งเป็นเก้าอี้เตี้ยๆ โต๊ะเตี้ยๆ แบบเด็กนั่ง สโตร์เวียดนาม ป้ากะลุงทั้งหลายก็ต้องยอมอดอดพุงหน่อย ยอมรับว่าน้ำเต้าหู้ที่นี่เข้มข้น อร่อยจริงค่ะ ไม่รู้เป็นเพราะอากาศหนาวด้วยรีเปล่า...

เช้าวันรุ่งขึ้น นั่งรถสำรวจเมือง

ไม่ว่าเราจะไปสถานที่ใดๆ ในดาลัด รถของเราจะต้องขับผ่านหรือวนรอบทะเลสาบใหญ่กลางเมือง ซึ่งมีชื่อว่าทะเลสาบชวนฮวาง

ทะเลสาบชวนฮวาง XuanHuong Lake

ในยุคอาณานิคมทะเลสาบแห่งนี้ เป็นส่วนหนึ่งของสนามกอล์ฟที่สุดแสนสวยงามของเวียดนาม แต่เดี๋ยวนี้เหมาะอย่างยิ่งในการพักผ่อนและชมวิถีชีวิตของคนดาลัดที่ผ่านทะเลสาบชวนฮวางตลอดทั้งวัน ซึ่งจะได้พบกับความน่ารักของชาวเมืองที่อยู่กันแบบสังคมเกษตรที่มีชีวิตประจำวันไม่เร่งรีบนัก และหากคุณมานั่งอยู่ริมทะเลสาบแห่งนี้ นอกจากผู้คนแล้ว ยังสามารถมองเห็นทิวทัศน์ของเมืองที่มีต้นสนเมืองหนาวแซมอยู่ทุกบริเวณได้รอบทิศทางอีกด้วย ยิ่งในยามเย็นมารอชมพระอาทิตย์ลับเหลี่ยมเขาริมทะเลสาบ หรือจะปั่นจักรยานน้ำก็น่าสนใจไม่น้อย แต่หากหิวก็มีร้านอาหาร ร้านกาแฟหรือแม้แต่ร้านไอศกรีมไว้คอยบริการริมทะเลสาบเรียกว่าอากาศหนาวๆ อาหารอร่อยๆ กับการชมพระอาทิตย์ที่แสนโรแมนติก

ในเมืองที่มีความหอมหวานของบรรยากาศแห่งการพักผ่อนอยู่ทุกพื้นที่

เมืองดาลัดค่อนข้างแปลกกว่าเมืองอื่นๆ ก็ตรงที่มีคลองระบายน้ำอยู่กลางเมือง และมีถนนเลียบบคลองทั้งสองฝั่ง เข้าใจว่าเป็นคลองที่เชื่อมต่อกันหลายสาย คลองที่นี้ก่อสร้างด้วยปูนซีเมนต์จนดูแข็งแรงแน่นหนา คล้ายๆ กับบางประเทศในยุโรป น้ำในคลองก็ไม่สกปรกเพียงแต่อาจส่งกลิ่นบ้างเท่านั้นในฤดูแล้ง

เรื่องคลองในเมืองดาลัดน่าจะมาจากพวกฝรั่งเศสที่เข้ามาวางผังเมือง หรือสมัยที่เวียดนามตกเป็นอาณานิคมของฝรั่งเศสระหว่างปี พ.ศ. 2427-2497 (ค.ศ. 1884-1954) ซึ่งในเวลานั้นพวกฝรั่งเศสก็ใช้เมืองดาลัดเป็นสถานที่พักตากอากาศ

ประเทศเวียดนามได้รับอิทธิพลมาจากฝรั่งเศสในหลายๆ ด้าน แม้แต่ชุดอ่าวหญ่ายที่เราเห็นคั่นหน้าคั่นตาก็ค้างมาจากดีไซน์เนอร์ของฝรั่งเศส ขุนนางในราชวงศ์เหงียนของเวียดนามเคยขอให้ฝรั่งเศสช่วยออกแบบเครื่องแต่งกายแบบสบายๆ สีสดๆ เพื่อใช้ในราชสำนัก ต่อมาชุดอ่าวหญ่ายก็เผยแพร่ในสังคมชั้นสูง และเป็นที่นิยมของคนทั่วไป จนกลายเป็นชุดประจำชาติของเวียดนาม

ส่วนอิทธิพลของฝรั่งเศสที่ชัดเจนก็คือ “เรื่องสีของอาคาร” ส่วนใหญ่นิยมสีเหลือง สีส้ม และสีแดง ใครมาเที่ยวเวียดนามแล้วเห็นตึกกรามบ้านช่องออกเหลืองๆ แดงๆ ทั่วทั้งเมือง ก็ขอให้เข้าใจว่าได้รับอิทธิพลมาจากฝรั่งเศส

แต่ที่ดาลัดจะแตกต่างกว่าเมืองอื่นๆ คือตึกอาคารส่วนใหญ่จะเป็นสถาปัตยกรรมแบบฝรั่งเศส เรียกว่าฝรั่งเศสจำลองทีเดียว การตกแต่งร้านค้าสไตล์โมเดิร์นก็จะออกแนวฝรั่งเศส มาเที่ยวดาลัดก็คล้ายกับมาเที่ยวเมืองในชนบทของฝรั่งเศส

ปัจจุบันเมืองดาลัดได้รับฉายาว่า **ปารีสแห่งเอเชีย**

ดาลัดนอกจากจะเป็นเมืองที่ตั้งอยู่บนเนินเขา มีอากาศดี และยังเป็นเมืองที่เป็นแหล่งปลูกดอกไม้เมืองหนาวที่ขึ้นชื่อของเวียดนาม ดังนั้น ดอกไม้เมืองหนาวที่ขายในประเทศเวียดนาม ส่วนใหญ่ก็มาจากเมืองดาลัดนี่เอง

ไปทางไหนก็จะเห็นแต่ดอกไม้ ทั้งไม้ประดับตัดดอก ปลูกในกระถาง หรือไม้ดอกยืนต้น มาเที่ยวในฤดูไหนก็จะเห็นดอกไม้กันทั้งเมือง โดยเฉพาะเกาะกลางถนน ย่านตลาดสด ตลาดค้าขายดอกไม้ หรือตามมุมต่างๆ ของเมืองที่มีดอกไม้วางขาย

ดาลัดจึงได้ชื่อว่า “เป็นเมืองดอกไม้” ของประเทศเวียดนาม อีกอย่างหนึ่ง

อดคิดไม่ได้ว่า ดาลัดมีส่วนคล้ายและต่างกับเชียงใหม่ เชียงใหม่นั้นเป็นเมืองใหญ่โตและเจริญเร็วกว่าดาลัดหลายเท่า ทำให้เสน่ห์ที่เคยมีมาแต่อดีตหรือมนต์เมืองเหนือค่อยๆ จางหายไป เชียงใหม่เจริญเติบโตมากจนเรียกว่าเป็นมหานคร ส่วนดาลัดเติบโตแบบค่อยเป็นค่อยไป เราจึงเห็นบรรยากาศแบบเมืองเล็กๆ หรือเสน่ห์แบบชนบทได้ทุกหนแห่ง

ดาลัดต่างจากเมืองอื่นๆ ของเวียดนามที่จะพบเห็นวิถีชีวิตแบบดั้งเดิม เช่น การหาบของขาย การสวมหมวกเวียดนาม การใส่ชุดอ้าวหญ้ายาวหรือชุดประจำชาติ แต่ที่ดาลัด ภาพแบบพื้นๆ หรือแบบชาวบ้านๆ แบบนั้น กลับหาดูได้ยาก เข้าใจว่าผู้คนส่วนใหญ่ของเมืองนี้น่าจะเป็นชาวเวียดนามที่มีเชื้อสายจีน

ผู้คนที่ดาลัดไม่แต่งชุดอ้าวหญ้ายาว คนแก่คนเฒ่าที่นี้ก็แต่งกายตามปกติ สามล้อถีบที่เป็นเอกลักษณ์ของเวียดนามไม่มีให้เห็น

Crazy House โรงแรมประหลาดหรือบ้านเพี้ยน

ก็น่าแปลกที่ความเพี้ยนของคนกลายมาเป็นแหล่งท่องเที่ยวสำคัญของเมืองดาลัด ชนิดที่ใครไม่ได้มาชมก็แสดงว่ายังมาไม่ถึงดาลัดค่ะ

ที่หน้าประตูทางเข้าซึ่งจะเปิดและปิดตลอดเวลา ก็จะพบกับชายผู้ต้อนรับที่แต่งกายเพี้ยนๆ คล้ายพอมดก่อนเราจะก้าวเข้าไปข้างใน

ภาพตรงหน้าเหมือนแดนมหัศจรรย์ของอลิซ มีช่อง มีรู ทางเดิน และบันได ทะลุกันไปวนมา ทำให้เราอยากเป็นเด็กอีกครั้ง

Crazy House เป็นโรงแรมที่สร้างตามจินตนาการของเจ้าของที่เรียนจบสถาปนิกมาจากรัสเซีย ซึ่งแรกเริ่มก็เป็นตึกหลังเล็กๆ พอสร้างไปสร้างมาก็ใหญ่โตขึ้นเรื่อยๆ จนกลายเป็นโรงแรมขนาดเล็ก หรือเกสต์เฮาส์ แต่ราคาก็ไม่ถูกเมื่อเทียบกับโรงแรมทั่วไปในเมืองดาลัด

เจ้าของโรงแรมมีชื่อว่า **ดั่งงา (Dang Nga)** เป็นลูกสาวของแกนนำพรรคคอมมิวนิสต์เวียดนาม (เหนือ) ที่ชื่อเจื่องจิง หรือเตื่องจิง (Truong Chinh) ผู้ร่วมก่อตั้งพรรคคอมมิวนิสต์เวียดนามสมัยโฮจิมินห์ และเป็นประธานพรรคคอมมิวนิสต์ (ค.ศ. 1981–1987)

ดั่งงา (Dang Nga) เรียนจบปริญญาเอกด้านสถาปนิกจากกรุงมอสโกประเทศรัสเซีย ได้ออกแบบ Crazy House โดยได้รับแรงบันดาลใจมาจากผลงานของ **อันตอ นิเกาติ (Antoni Gaudi)** ศิลปินชาวสเปน สถาปนิกผู้ออกแบบอาคารรูปร่างประหลาดที่กระช่อนโลก

(ซ้าย) Dang Viet Nga
 เจ้าของบ้าน Crazy House
 (ขวา) เจื่อง จิญ (Truong Chinh)
 บิดา (แกนนำพรรคคอมมิวนิสต์)

เจื่อง จิญ เพื่อนสนิทประธานาธิบดี โฮจิมินห์ และผู้ร่วมก่อตั้งพรรคคอมมิวนิสต์อินโดจีน

อันตอญ์ เกาดี (Antoni Gaudí) ชาวสเปน ค.ศ.1852-1926 (อายุ 73)

ผลงาน Sagrada Família, Casa Milà, Casa Batlló, Park Güell, Church of Colonia Güell

ปัจจุบัน Crazy House ถูกจัดให้อยู่ในโปรแกรมการท่องเที่ยวเมืองดาลัดของทุกบริษัท เมื่อเข้าไปภายในอาคารก็น่าแปลกใจที่เค้าสร้างกันได้ยังไง เนื่องจากมันคล้ายกับงานศิลปะกลางแจ้ง การก่อสร้างก็คงจะยากตรงที่ต้องถ่ายทอดความคิดให้กับวิศวกรไปจนถึงคนงานก่อสร้าง ซึ่งดังๆ ผู้ออกแบบเคยกล่าวว่า เป็นสิ่งที่ยากที่ต้องอธิบายให้ทุกคนที่ร่วมงานได้ทราบถึงแนวคิด รวมทั้งรูปทรง และสีสันทันต่อนองอะไร ซึ่งบางครั้งก็ต้องลงมือด้วยตนเอง

ปัจจุบัน Crazy House ยังก่อสร้างต่อขยายออกไปเรื่อยๆ เหมือนกับว่าค่อยเป็นค่อยไป แต่ก็อาจมีปัญหาในอนาคตที่รอบๆ มีการสร้างบ้านเรือนจนแน่นอียดจะขยับขยายออกไปก็คงจะลำบาก ก็เลยเริ่มต่อเติมให้สูงขึ้นเรื่อยๆ ใครที่คิดว่าไม่กลัวความสูงต้องลองไปเดินสะพานเล็กๆ ที่เชื่อมต่อระหว่างหลังคาตุนะคะ

นึกในใจว่าหากไปสร้างแถวๆ นอกเมืองและมีเนื้อที่มากกว่านี้ก็คงจะโดดเด่นมากแต่จากมุมมองหลังจากที่นี้สามารถมองเห็นเมืองดาลัดได้ค่อนข้างเลยละ

พระราชวังฤดูร้อนของกษัตริย์บาวด์ย

เราเดินทางต่อไปเพื่อไปชมพระราชวังฤดูร้อนของกษัตริย์เวียดนามองค์สุดท้ายหรือองค์ที่ 13 ของราชวงศ์เหงียน มีชื่อว่า “จักรพรรดิ บาวด์ย” ส่วนวังหลวงนั้นอยู่ที่เมืองเว้ เขตเวียดนามกลางละ

สำหรับจักรพรรดิบาวด์ย ทรงเป็นจักรพรรดิในช่วงที่เวียดนามตกเป็นอาณานิคมของฝรั่งเศส ทำให้อำนาจในการปกครองประเทศเปลี่ยนมือจากจักรพรรดิไปขึ้นอยู่กับรัฐบาลฝรั่งเศสที่กรุงปารีส แต่คำสั่งทางการปกครองเช่นการออกกฎหมายต่างๆ จะต้องให้จักรพรรดิของเวียดนามลงพระปรมาภิไธย ซึ่งเปรียบเสมือนเป็น

ตราประทับรับรองความชอบธรรมถูกต้องให้กับรัฐบาลฝรั่งเศส

กฎข้อบังคับบางอย่างวิตรอนสิทธิและเสรีภาพของประชาชน หรือบางครั้งก็ออกกฎหมายที่เป็นการขูดรีดเอาเปรียบจากฝรั่งเศส

คนเวียดนามจึงคิดว่าจักรพรรดิบาวดัยเอาใจพวกฝรั่งเศส ไม่ดูแลทุกข์สุขของประชาชนและไม่รักษามลประโยชน์ของประเทศ รัฐบาลในขณะนั้นจึงทำประชามติขับไล่พระองค์พร้อมพระบรมวงศานุวงศ์ให้ออกไปจากประเทศ จนต้องลี้ภัยไปอยู่ในฝรั่งเศส

พระราชวังฤดูร้อนของจักรพรรดิบาวดัย ตั้งอยู่บนเนินเขาเมืองดาลัด ดูๆ ก็คล้ายกับบ้านเศรษฐีหลังใหญ่ๆ พอเข้าไปหน้าประตู จะมีเจ้าหน้าที่แจกถุงผ้าสีเทาเล็กๆ ให้เราคนละสองใบ อย่าเข้าใจผิดว่าแจกฟรีนะคะ ที่จริงเค้าให้เราเอาถุงที่แจกมาสวมหุ้มรองเท้าทั้งสองข้าง ข้อดีข้อแรกคือเราจะได้ไม่ต้องถอดรองเท้า ข้อสองคือพื้นในพระราชวังซึ่งส่วนใหญ่เป็นไม้กระดาน จะได้ไม่เป็นรอยคะ

หากไม่มีใครบอกว่าเป็นวังฤดูร้อนของจักรพรรดิก็คงไม่มีใครเชื่อเลยคะ เนื่องจากไม่มีเครื่องใช้ไม้สอยที่เป็นเครื่องหมายหรือแสดงถึงเกียรติยศของกษัตริย์เลย แม้แต่ชั้นเดียว คงมีแต่ตู้เตียงไม้แบบโบราณจัดอยู่ๆ ที่เดิม มองแล้วเป็นเฟอร์นิเจอร์เก๋ารุ่นพ่อแม่เรา (ผู้เขียนชอบสุขภัณฑ์ในห้องส่วนพระองค์ที่สุด เพราะดูงดงามแบบนำเข้ามาจากฝรั่งเศส ซึ่งสมัยนั้น ประชาชนคนธรรมดาคงไม่สามารถสั่งเข้ามาได้) และภายนอกมีสนามสวยๆ และต้นไม้ใหญ่เก๋ๆ ในพื้นที่กว้างที่มองคล้ายสถานที่ราชการมากกว่าพระราชวังคะ

ด้านล่าง ใครสนใจมีห้องให้เราใส่ชุดกษัตริย์และมเหสี ถ่ายรูปเป็นที่ระลึกได้ในราคาประมาณ 20,000-30,000 ดองคะ

ทะเลสาบพาราไดซ์ Paradise Lake

เราเดินทางต่อ มาขึ้นเขาที่นอกเมือง ถึงสถานีกระเช้าไฟฟ้าที่สามารถมองเห็นทัศนียภาพของเมืองดาลัดได้ทั้งเมือง และมองเห็นทะเลสาบสีเขียวมรกตกับทิวสนสามใบ ที่ยืนต้นตระหง่านปกคลุมทุกขุนเขาลาม เป็นภาพที่ชวนประทับใจยิ่งนัก

ทะเลสาบที่เห็นคือ ทะเลสาบพาราไดซ์ หรือทะเลสาบเตวียนลาม ทั้งยัง

เห็นหลังคาป่าอันแสงงดงามอีกด้วย ใช้เวลาอยู่บนเคเบิลคาร์ ราว 15-20 นาที ก็ถึงสถานีปลายทาง จากนั้นเดินขึ้นบันไดมาอีกนิดก็จะพบกับวัดพุทธของเวียดนามคือ

วัดตรัคลาม (Truc Lam Monastery)

พระสงฆ์ที่นี่แต่งกายคล้ายกับพระจีนมาก ที่ลานกลางแจ้งมีกระถางรูปใบใหญ่หลายๆ ตั้งอยู่หน้าวิหารพระพุทธ และแน่นอน ตรงนี้เป็นจุดถ่ายรูปที่ต้องแย่งชิงกัน นอกจากนั้นยังมีเจดีย์ชื่อว่า **เจดีย์ Thien Vuong** และแวะชมสวนดอกไม้เมืองหนาวที่สวยงามในบริเวณวัดด้วย

ที่นี่คือวัดพุทธในนิกายเซน (ZEN) แบบญี่ปุ่น มหายานค่ะ ซึ่งแม้จะเป็นพุทธเช่นนิกายเถรวาทแบบบ้านเรา แต่ธรรมเนียมปฏิบัติหลายๆ อย่างก็มีความแตกต่างกันอยู่บ้าง

- นิกายเซน (Zen) เป็นนิกายหนึ่งในพระพุทธศาสนา อยู่ในฝ่ายมหายาน แต่มีความคล้ายคลึงกับเถรวาทในสายพระป่า เช่นไม่นิยมสิ่งศักดิ์สิทธิ์ หรืออิทธิฤทธิ์ปาฏิหาริย์ เสนจะเน้นการฝึกปฏิบัติ ฝึกการใช้ปัญญา และสมาธิ เพื่อให้เกิดพุทธิ

ปัญญาจนเข้าใจหลักธรรมด้วยตนเอง นับถือกันในแถบเอเชียตะวันออก (จีน, ญี่ปุ่น, เกาหลี)

- เซน มีต้นกำเนิดจากประเทศอินเดีย จากนั้นถูกเผยแพร่มาสู่จีน เกาหลี และญี่ปุ่น โดยได้รับอิทธิพลมาจากลัทธิขงจื้อและลัทธิเต๋า ในช่วงระหว่างที่เผยแพร่มาสู่ญี่ปุ่น การฝึกตนของนิกายเซน เน้นที่การนั่งสมาธิเพื่อการรู้แจ้ง

- เซน ยึดถือหลักปฏิบัติธรรมตามหลักของพระพุทธเจ้า ตามหลักของการฝึกสติ อริยสัจ 4 และมรรค 8 เซน ได้รับการยอมรับจากบุคคลที่ไม่ใช่พุทธศาสนิกชน โดยเฉพาะอย่างยิ่งบุคคลนอกทวีปเอเชีย ที่สนใจในเซนสามารถศึกษาและปฏิบัติธรรมได้ และได้เกิดนิกายสายย่อยออกมาที่เรียกว่าคริสเตียนเซน

ถ้าเดินตามบันไดลงไปเพียงไม่กี่อึดใจก็ถึงจุดชมวิวดงทะเลสาบแล้ว ซึ่งก็ต้องยอมรับในความงามอย่างแท้จริง เมื่อได้มาสัมผัสกับความงามแห่งผืนน้ำ ในยามที่สายลมเย็นโบยผ่านจากทิวสน เชื่อว่านี่จะเป็นอีกหนึ่งความประทับใจในการมาเยือนดาลัดค่ะ

เราขึ้นรถบัสออกมาอีกหน่อย ก็จะถึงทางเข้า น้ำตกดาตันลา

น้ำตกดาตันลา Datanla Waterfall

น้ำตกดาตันลาได้ขึ้นทะเบียนเป็น มรดกทางประวัติศาสตร์วัฒนธรรมของเวียดนาม ในปี ค.ศ. 1998

น้ำตกดาตันลา ตั้งอยู่นอกเมืองไปทางทิศตะวันออกเฉียงใต้ของเมืองดาลัด 5 กิโลเมตร เป็นน้ำตกไม่ใหญ่มากแต่มีความงดงามยิ่งนัก เนื่องจากสภาพแวดล้อมต่างๆ ที่เกื้อหนุนกันทำให้ที่นี่มีนักท่องเที่ยวมาเยือนวันละไม่น้อย ที่สำคัญการเข้าถึงทำได้ง่ายเนื่องจากอยู่ริมถนนที่จะเข้าสู่ดาลัด การจอดรถก็สะดวก ทางเดินลงสู่ตัวน้ำตกเป็นบันไดคอนกรีตที่ทำไว้อย่างดีทอดตัวได้เงาะไม่ใหญ่ทำให้การเดินลงสู่ น้ำตกเป็นไปอย่างสบาย หลังจากชมน้ำตกกันจนอิมใจหากท้องหิว บริเวณลานจอดรถก็มีอาหารไว้คอยบริการด้วยค่ะ

ไม่นานมานี้รัฐได้จัดทำรถราง (Roller Coaster) จากสถานีลานจอดรถด้านบน สำหรับคนที่มีความน้อย อาจจะเที่ยวน้ำตกเพียงชั้นแรกชั้นเดียว ด้วยการนั่ง รถราง

(Roller Coaster) ที่ตื่นเต้นและสนุกสนานไปกับการเคลื่อนที่ไปตามรางจากด้านบน คดเคี้ยวไปในป่าสู่ น้ำตกเบื้องล่าง แทนการเดินทางลงมาชม น้ำตก ก็เป็นกิจกรรมสุดฮิต ที่นักท่องเที่ยวมักไม่พลาด ตัวของ Roller Coaster นั้นจะมีแบบเที่ยวเดียวและไป-กลับ คือซื้อตั๋วที่ด้านบน ลงไปถึงน้ำตกด้านล่าง แล้วรอนั่ง Roller Coaster ที่วนกลับ ลงมารับเรา ขึ้นไปตามรางมีเคเบิลชุดขึ้นไป ที่สถานีทางเข้าได้เลยค่ะ ไม่ต้องเดินขึ้น-ลงมาให้เมื่อย

ผู้เขียนและเพื่อนๆ รุ่นนี้หลายคนไม่เคยขับ Roller Coaster ตอนแรกรู้สึกหวั่นๆ แต่ก็ได้รู้ว่า มีทางเดียวที่จะลงไปเที่ยว น้ำตก เข้า! เป็นไงเป็นกัน คนคุมรถชาวเวียดนามเค้าก็พยายามสอนว่าเวลาจะเบรค ให้ดันเบรกไปข้างหน้าอย่างเดียวนะจะรถคันเล็ก หุ่นคนไทยจะนั่งได้คนเดียว ควบคุมเอง ตัวใครตัวมัน หากกลัวมากก็นั่งหน้าเพื่อนหรือแฟน ค่อยๆ เบรกไปเรื่อยๆ ช้าๆ ตามรางที่คดโค้งไปในป่าสู่ น้ำตกเบื้องล่าง

ผู้เขียนเลือกขับตามลูกเพื่อนๆ เหตุผลเพราะเด็กๆ คำขำนาญ ตกลงกันว่า จะทิ้งช่วงกัน แล้วปล่อยรถลงไปเร็วๆ ตามโค้ง ซึ่งรางเค้าทำได้ปลอดภัยดีมาก และได้ชื่นชมกับป่าที่ร่มรื่นเย็นสบายตลอดทาง แอดเวนเจอร์สุดๆ ป่าสนุกจัง เด็กๆ ก็สนุกกันมาก บางคนไม่สนน้ำตกเลย เล่นรถขึ้นๆ ลงๆ หลายนรอบ

ถ้าคนข้างหน้าเรา ขับช้าๆ ไปเรื่อยๆ แวะชมนกชมไม้บ้าง เซลฟีบ้าง ถือว่า โชคร้ายและน่าเบื่อมากค่ะ

สังเกตว่าเสาเหล็กกลมขนาดใหญ่ที่รองรับราง คล้ายตะเกียบยักษ์ที่ฝังลง ในดิน โดยที่ไม่ต้องตัดต้นไม้ใหญ่เลย อาจมีการตัดแต่งกิ่งบ้าง ทำให้คิดถึงบ้านเรา หลายๆ ที่ น่าจะทำอย่างนี้บ้างเพื่อดึงดูดนักท่องเที่ยว โดยไม่ทำลายสิ่งแวดล้อม

สำหรับตัว Roller Coaster แบบเที่ยวเดียวราคา 35,000 ดอง (53 บาท) ส่วน ตัวไป-กลับ ราคา 45,000 ดอง (68 บาท)

ส่วนถ้าใครมีเวลาอีก ที่ขึ้นแรกของน้ำตกดาตันลา จะมีสถานีกระเช้าลอยฟ้า ที่จะวิ่งผ่านน้ำตกไปที่ชั้นต่อไป ได้ชมความสวยงามของน้ำตกในมุมมองที่ตื่นเต้น อีกแบบ และลึกเข้าไปก็ยังมีจุดเล่นน้ำทำกิจกรรมกันอีกมากมายหลายอย่าง เช่น การไต่ตัวหน้าผาน้ำตก สไลเดอร์น้ำตกแต่คณะใหญ่คงไม่มีเวลาไปต่อค่ะ

ค่านั่งกระเช้าลอยฟ้าผ่านน้ำตก แบบเที่ยวเดียวราคา 35,000 ดอง (53 บาท) ส่วนตัวไป-กลับ ราคา 40,000 ดอง (60 บาท)

จากนั้น เรากลับมาในเมืองดาลัดเพื่อทานอาหารกลางวัน และเดินทางไปชม

“หุบเขาแห่งความรัก” หรือ Love Valley

หุบเขาแห่งรัก อยู่ทางทิศเหนือของทะเลสาบมาฮวาง หรือที่ชาวเวียดนาม เรียกกันว่าทุ่งหญ้างดิงห์เจียว เป็นผืนป่าที่จักรพรรดิบัวดัยเคยทรงเข้ามาล่าสัตว์ ในสมัยก่อน มีลักษณะเป็นหุบเขามีทะเลสาบอยู่ตรงกลาง ล้อมรอบด้วยเนินเขาเตี้ยๆ ที่ปกคลุมด้วยต้นสน ก่อนจะเดินขึ้นไปยังทะเลสาบด้านบนจะเป็นสวนสนุกมี เครื่องเล่นมากมาย มีบริการขี่ม้าและถ่ายภาพเป็นที่ระลึก หรือจะเลือกปั่นจักรยานน้ำ ในทะเลสาบ ส่วนด้านบนเป็นร้านขายของที่ระลึก และมุมสงบสำหรับพักผ่อน

ที่นี่เป็นสถานที่พักผ่อนหย่อนใจชนิดที่สามารถเที่ยวอยู่ได้ทั้งวัน ส่วนใหญ่

คู่รักมักจะมาถ่ายภาพ Pre-Wedding กันที่นี่ค่ะ ภายในอุทยานอาจมีเส้นทางเดินชมป่าสน หรืออาจมีเรือบริการพาเที่ยวไปรอบๆ ทะเลสาบด้านล่างอีกด้วยค่ะ

บรรยากาศภายในสวนก็ดูจะเอื้ออำนวยให้มีความหมายสำหรับคู่รัก เดินไปทางไหนก็มีแต่รูปหัวใจ เช่นเก้าอี้ยาว ปู่น้ำรูปต่างๆ แม้แต่ถังขยะ ก็ไม่เว้น เดินลึกเข้าไปภายในสวนก็มีดอกไม้้ออกดอกสวยงามจัดแต่งให้น่าถ่ายรูป ล้วนเป็นรูปหัวใจทั้งสิ้น

หุบเขาแห่งความรัก ไม่ต่างกับ เกาะนามิ ของเกาหลีที่หนุ่มสาวชาวเกาหลีใฝ่ฝันอยากพาคนรักไปหาความสุขกันตามในภาพยนตร์ ส่วนที่นี่จะมีตำนานเล่าขานในเรื่องความรักเรียกว่า นิทานแห่งความรัก (เรื่องแต่งขึ้นเป็นนิยายเพื่อให้เข้ากับชื่อหุบเขาแห่งความรัก)

เล่ากันว่า สถานที่ที่เคยเป็นสถานที่แห่งความรักของหนุ่มสาวคู่หนึ่ง เรื่องราวความรักระหว่างนายทหารหนุ่มชาวดาลัดกับหญิงสาวผู้เป็นที่รัก โดยเหตุการณ์นี้เกิดในช่วงศตวรรษที่ 17 ซึ่งเป็นช่วงที่นายทหารผู้นี้ต้องไปทำการรบกับข้าศึกชาวจีนมองโกเลียที่มารุกรานเวียดนาม โดยทั้งสองคนได้สัญญาว่าเมื่อชายหนุ่มกลับมาพบกันตามเวลาที่นัดหมาย ก็จะต้องงานกัน เมื่อถึงเวลานัด สาวเจ้าก็ไปรอนายทหารหนุ่มคู่รักที่หุบเขาแห่งนี้ แต่เผอิญทหารหนุ่มเกิดไม่ได้มาตามนัด สาวเจ้าก็เศร้าโศกเสียใจ คิดว่าคนรักตายในสนามรบซะแล้ว ก็เลยมาโดดหุบเขาฆ่าตัวตายที่นี่ สุดท้ายเมื่อนายทหารหนุ่มกลับมาและได้ข่าวว่าคนรักตัวเองโดดเขาตายไปแล้ว เขาก็ฆ่าตัวตายตามไปในที่สุด

รู้สึกว่านิยายปรัมปรานี้จะคล้ายๆ กันทุกประเทศเลยนะคะ

จากที่นี่เราก็เดินทางต่อไปยังสวนดอกไม้เมืองหนาวแห่งเมืองดาลัดไฮไลต์อีกที่หนึ่งที่เราสร้างชื่อเสียงให้กับเมืองนี้ค่ะ

สวนดอกไม้เมืองหนาวแห่งเมืองดาลัด (สวนพฤกษศาสตร์ดาลัด)

สวนดอกไม้เมืองหนาวดาลัด ตั้งอยู่ทางทิศใต้ของทะเลสาบชวนฮววง บนถนนฟุงเตียนหวู ห่างจากกลางเมืองดาลัด ประมาณ 2 กิโลเมตรมีพื้นที่ทั้งหมด 7,000 ตารางเมตร เป็นสวนดอกไม้ที่ใหญ่ที่สุดในเมืองดาลัด ที่นี่จะมีดอกไม้บานสะพรั่งตลอดปี

สวนดอกไม้เมืองหนาวแห่งนี้สร้างขึ้นในปี พ.ศ. 2409 เพื่อให้คำปรึกษาด้านการเกษตรแก่เกษตรกรทางภาคใต้ ต่อมาได้ทำการรวบรวมพรรณไม้มากมายทั้งไม้ออก ไม้ประดับ ไม้ต้น และกล้วยไม้พันธุ์ต่างๆ ซึ่งกล้วยไม้ตัดดอกจำนวนมากถูกส่งออกจากดาลัด และนอกจากดอกไม้ พืชผักเมืองหนาวก็สามารถปลูกได้ดีไม่แพ้กัน ทำให้ดาลัดเป็นแหล่งผลิตพืชผักเมืองหนาวของประเทศ

เราสามารถเที่ยวชมความงามของดอกไม้กว่า 300 สายพันธุ์ ที่หมุนเวียนกันออกดอกสวยตลอดทั้งปี ยังมีร้านค้า ร้านขายพันธุ์ไม้หลายร้านภายในด้วย นักท่องเที่ยวที่สนใจสามารถหาซื้อเมล็ดพันธุ์กลับไปเป็นของฝากได้

เดินชมดอกไม้สวยๆ ลึกเข้าไปจะพบว่ามีสระน้ำขนาดใหญ่ด้านในด้วย

ใกล้ๆ ริมน้ำ มีเนินสูงด้านขวา เพื่อขึ้นไปชมวิวโดยรอบได้และมีร้านขายของที่ระลึกอีกด้วยค่ะ

ค่าเข้าชม สำหรับผู้ใหญ่ 30,000 ดอง (45 บาท) และเด็ก 15,000 ดอง (22 บาท)

เวลาทำการ 7.30 – 16.00 น. นะคะ
 อย่าลืมทำเวลาหน่อยนะคะ สีโมงเย็นเค้าก็ปิดแล้ว
 จากนั้นเราก็กลับไปพักผ่อนที่โรงแรมและค้าๆ จึงนั่งรถออกมาทานอาหาร
 ค่ำกัน

ทานอิ่มแล้ว ตามธรรมเนียม วันนี้ต้องไปเดินตลาดถนนคนเดินเสียหน่อย
 เพราะอยู่ดัลลัดคืนสุดท้ายแล้ว

ลานคนเดินเมืองดัลลัด

ถนนคนเดินของเมืองดัลลัดนี้ ปกติแล้วจะมีพ่อค้าแม่ขายมากางเสื่อปูพื้น
 ขายของสารพัดประดา มีกันนในยามค่ำคืนคะ ดังนั้นจึงจัดว่าเป็น ไนท์มาเก็ต (Dalat
 at Night) แห่งหนึ่งที่ดึงดูดผู้คนมาจากทั่วสารทิศปัจจุบันเริ่มมีร้านขายของเป็นห้องๆ
 อยู่ริมทั้งสองข้างด้วย ตลาดกลางคืนแห่งนี้จะเปิดขายทุกคืนและจะคึกคักเป็น
 อย่างยิ่งในช่วงเทศกาล มีทั้งสินค้ามือหนึ่ง, สินค้ามือสอง หลากหลายประเภท อีกทั้ง
 ยังมีของฝาก, งานหัตถกรรมชาวเขา ชาวเรา (ประเภทงานถักไหมพรมเครื่องกันหนาว
 ต่างๆ) ของกิน, ของใช้มากมายให้เลือกเดินเลือกซื้อกันอีกด้วย

ที่นี่มีร้านอาหารมากมายเช่น ร้านน้ำเต้าหู้ ปาท่องโก๋ ร้านเจ๊ก ร้านซีฟู้ด
 แบบย่อยๆ เหล่า (นั่งเก้าอี้แดง) แต่ส่วนใหญ่หรือเกือบทุกร้านมีแต่รายการประเภทย
 หอย เห็นคนเวียดนามนั่งทานกันอย่างเอร็ดอร่อย

หอยเวียดนามมีหลากหลายชนิดทั้งหอยน้ำจืดและหอยทะเล บางชนิดไม่เคย
 เห็นมาก่อนและไม่มีขายในเมืองไทย ส่วนกรรมวิธีในการทำเช่นปิ้งย่างหรือหนึ่ง ดูจะ
 ไม่ต่างกับบ้านเรา เช่นใส่ตะไคร้ เพื่อดับกลิ่นคาว

คนเวียดนามทานตะไคร้ไม่ต่างกับคนไทย เคยเห็นคนเวียดนามหันเป็นชิ้นเล็กๆ แล้วใส่กะทอรวมกับหมูและเครื่องใน แกมถาดรองเค้ายังวางเรียงตะไคร้ อยู่ชั้นล่างเพื่อให้สะเด็ดน้ำมันโดยไม่ต้องใช้กระชอน

ตะไคร้เวียดนามต่างกับบ้านเราในเรื่องกลิ่น บ้านเราฉุนกว่า แต่ของเวียดนามทานง่าย เคี้ยวง่าย ไม่แข็งกระด้าง เวลามาปรุงอาหารประเภทคลุกๆ ยำๆ จึงทานได้ง่าย

พูดถึงอาหารเวียดนามก็อยากจะบอกว่า พวกผักต่างๆ เช่นผักบุ้ง ผักกวางตุ้ง ของเวียดนามทานอร่อยมาก ผักบุ้งนำมาผัดน้ำมันแล้วไม่เหนียวหรือเคี้ยวยาก ใครไปเวียดนามแล้วลองพยายามสังเกตก็จะเห็นเอง หลายคนติดใจมาแล้วถึงขนาดต้องสั่งเพิ่ม

ไปถึงตลาดกลางคืนของเมืองดาลัด ก็ต้องถามไถ่ก่อนเลย ว่าที่นี่มีอะไร น่าซื้อบ้าง

“กาแฟลิค๊ะฟี เห็นค่านิยมซื้อเป็นของฝากกันนะ”

เอิ่ม...ก็จริงนะ ก่อนที่จะมาที่นี่ ก็ได้ลองหาข้อมูลมาคร่าวๆ ละ ว่ามีอะไร น่าซื้อบ้าง สรุปก็คือเนื่องจากเมืองดาลัดเป็นเมืองหนาว และมีสภาพอากาศที่เหมาะสมสำหรับการปลูกเมล็ดกาแฟเป็นอย่างดี (มีใครรู้มั่งว่า ประเทศเวียดนามเป็นประเทศผู้ส่งออกกาแฟเป็นอันดับสองของโลก รองจากบราซิล) ดังนั้นของฝากจากเมืองดาลัด ที่ควรจะซื้อหากมากที่สุด ก็คงมาลงเอยกันที่กาแฟนี่แหละ

แต่จะเป็นกาแฟยี่ห้อไหนละ ดาลัดมีกาแฟยี่ห้อต่างๆ ให้เลือกซื้อกันสารพัด ยี่ห้อเลย ถ้าจะเลือกตามความนิยมที่ได้รับการตกทอดกันมาจากปากต่อปาก ก็เห็นจะเป็นกาแฟยี่ห้อ จี-เซเวน นี่แหละฮะ (G7) ทำไมถึงไม่เป็นยี่ห้ออื่นก็ไม่รู้ เพราะ

ไม่เคยทาน และผู้เขียนเป็นคนที่ไม่ทานกาแฟแต่ชอบกลิ่นกาแฟ แต่เมื่อเค้าบอกว่าอร่อย ก็อร่อยไปตามเค้าละกัน ชื้อฝากเพื่อนๆ เช่นเคย

กาแฟ G7 นี้มีให้เลือกสองรูปแบบคะ นั่นก็คือแบบ 3 in 1 เดิมน้ำร้อนแล้วดื่มได้เลย กับอีกแบบหนึ่งที่เป็นเม็ดกาแฟคั่วที่บดไว้แล้ว เวลาจะกินต้องมีกระบวนการเอาไปใส่ในถ้วยกรองแล้วผสมนม + น้ำตาลตามใจชอบเอง (หรือถ้าใครรักกาแฟดำ ก็ทานแบบหยดได้เลยคะ)

สนนราคากล่องละ 50,000 ดอง หรือประมาณ 75 บาท ส่วนอีกแบบหนึ่งไฮโซหน่อย เป็นแบบกาแฟสดคั่วบดแล้ว สนนราคากล่องละ 95,000 ดองคะ

นอกจากกาแฟแล้ว ที่ชอบใจอีกอย่างคือ ผ้าพันคอ ซึ่งมีลวดลายสวยๆ หลายๆ แบบ เหมาะกับการเป็นของขวัญฝาก ผู้เขียนเลือกลาย Burberry เนื้อผ้า Pashmina นุ่มนุ่ม หลายสีไปหลายผืน เพื่อไปฝากเพื่อนๆ พี่ๆ ที่ไม่ได้มา ทุกคนชอบมากเลยคะ สนนราคาจาก 100-250 บาท ต่อรองกันเองคะ ดัดสินใจซื้อซะที่ดัลัดนะคะ เพราะราคาถูกกว่าที่ตลาดเมืองโฮจิมินห์ และที่นี่ มีลายมีเนื้อผ้าให้เลือกมากมายคะ

อีกอย่างหนึ่งที่ไ้มานั่งปูเสื่อขายและราคาถูกมากคือกระเป๋าผ้าต่อลายใบเล็ก กลาง ใหญ่ หลายไซส์ หลายแบบ ขนาดกระเป๋าสตางค์เล็กๆ ราคาเพียง 15-20 บาทเท่านั้น ดูแล้วเหมือนลืมนับมูลค่าแรงเลยทีเดียว

★ ★ ★ ★ ★